

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mikulovská rozvojová, s. r. o.**, se sídlem Náměstí 158/1, Mikulov, zast. Mgr. Antonínem Strouhalem, advokátem se sídlem Dvořákova 635/4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 9. 2012, č. j. 13985/12-1302-708158, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2014, č. j. 30 Af 117/2012 – 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 27. 9. 2012, č. j. 13985/12-1302-708158. Rozhodnutím odvolacího orgánu byl na základě odvolání stěžovatele změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Mikulově (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 6. 2011, č. j. 38571/11/300970708346, kterým byla stěžovateli doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2009

ve výši 31 213 Kč, a současně bylo sděleno, že vznikla zákonná povinnost uhradit penále v částce 6242 Kč, tak že dodatečně vyměřená daň byla snížena na částku 25 929 Kč a penále na částku 5186 Kč.

[2] Hlavní spornou otázkou v projednávané věci je, zda stěžovatel mohl za uskutečnění zdanitelná plnění spočívající v realizaci (zajištění) akcí: „Týden židovské kultury“, „Mikulov v Galantě“, „Pálavský okruh“, „Setkání sousedů pod taneční horou“, „Galanta baví Mikulov“ a „Výstava vín šampionů“ účtovat sníženou sazbu DPH, či nikoliv.

[3] Krajský soud k námitce, že o vyměření daně bylo v projednávané věci rozhodováno v rozporu se zákonem opakovaně, aniž bylo předcházející rozhodnutí správce daně zákonným způsobem zrušeno, konstatoval, že právní moc dosavadního platebního výměru nebránila správci daně vydat dodatečný platební výměr. Vyšel při tom z příslušné právní úpravy i judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 17. 4. 2008, č. j. 2 Afs 71/2007 - 60, a ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 80/2004 - 72, publ. pod č. 547/2005 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Dále soud konstatoval, že na službu poskytnutou stěžovatelem, spočívající v zajištění kulturní akce, nelze uplatnit sníženou sazbu daně. Ona snížená sazba DPH by mohla být uplatněna pouze v případě vstupného, tedy v případě poskytnutí oprávnění ke vstupu na kulturní akci. Služba poskytnutá městu Mikulov není službou spočívající v poskytnutí práva pro město Mikulov ke vstupu na kulturní akci (město Mikulov bylo jejím pořadatelem).

[4] Soud nepřisvědčil ani obecné námitce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neúplného dokazování. Dle soudu veškeré relevantní skutkové okolnosti byly správcem daně i odvolacím orgánem řádně zjištěny. Na základě listin předložených stěžovatelem správní orgány dovodily, že nebyla poskytnuta městu Mikulov služba, u níž by se uplatnila snížená sazba; s tímto závěrem se soud ztotožnil. K námitkám týkajícím se nepřihlédnutí k předávacím protokolům, které prokazují předání vstupenek na akci městu Mikulov, soud uvedl, že odvolací orgán nezpochybnil skutečnost, která má z tohoto důkazu vyplývat, tedy že došlo k předání vstupenek městu Mikulov, ovšem tato skutečnost neprokazovala oprávněnost uplatnění snížené sazby DPH. Totéž hodnocení se týká i navrhované svědecké výpovědi p. D..

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Kasační stížností je namítána nezákonnost správního rozhodnutí, neboť jím bylo rozhodnuto o věci již pravomocně rozhodnuté. Daň byla již jednou vyměřena. Nyní bylo o stejné věci rozhodnuto opakovaně, a to aniž by bylo předcházející pravomocné rozhodnutí správce daně zrušenou cestou řádných či mimořádných opravných prostředků. Došlo tak k opětovnému vyměření daně.

pokračování

[7] Dále stěžovatel namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dochází k nesprávným právním závěrům, že poskytnuté služby spadají do základní sazby daně. Stěžovatel pro město Mikulov na základě smlouvy o zajišťování kulturních akcí ze dne 1. 1. 2009 a smlouvy o dílo ze dne 2. 4. 2009 v daném období uspořádal kulturní akce „Týden židovské kultury“, „Mikulov v Galantě“, „Pálavský okruh“, „Setkání sousedů pod taneční horou“, „Galanta baví Mikulov“ a „Výstava vín šampionů“, na které oprávnění vstupu, tedy vstupné, převedl za úplatu na město Mikulov. Dle přílohy 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), je do snížené sazby daně řazeno plnění spočívající v poskytnutí oprávnění ke vstupu na kulturní akce. V této souvislosti stěžovatel odkazuje i na znění odst. 7 přílohy č. III. směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice 2006/112“), který stanoví, že předmětem snížené sazby daně mohou být mj. i „*oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, do cirkusů, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy a na podobné kulturní události nebo do podobných kulturních zařízení*“. Jelikož v rámci posuzovaného plnění stěžovatel oprávnění ke vstupu převedl za úplatu na město Mikulov, toto plnění podléhá snížené sazbě daně.

[8] Poukazuje na to, že převážná část plnění fakturovaného městu Mikulov spočívala v tzv. „přefakturaci“ služeb odebraných od příslušných dodavatelů (kulturní vystoupení uměleckých souborů a skupin apod.). Tito dodavatelé rovněž poskytovali a fakturovali svá plnění ve snížené sazbě. Je tedy zřejmé, že i v případě fakturace městu Mikulov by z těchto plnění byla odvedena snížená sazba daně.

[9] Správce daně praxi stěžovatele, tj. zaúčtování posuzovaných plnění ve snížené sazbě daně potvrdil, a to rozhodnutím ze dne 12. 12. 2007, č. j. 40269/07/300970/3153, kterým plně vyhověl jeho odvolání a aproboval sníženou sazbu daně u plnění stejného charakteru jako v posuzované věci. Následná změna praxe správce daně byla nepředvídatelná, čímž došlo k zásahu do stěžovatelova legitimního očekávání. Nesouhlasí s názorem krajského soudu o nemožnosti přihlédnout k této námitce, neboť ji považuje za rozšíření námitky ve věci nepřipustného opakovaného vyměření.

[10] Poslední kasační námitka spočívá v tom, že správce daně a žalovaný v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí postupovali v rozporu se základními zásadami dokazování. Nebyl proveden podstatný důkaz spočívající ve výsledku svědkyně J. D.. Nebylo přihlédnuto k předávacím protokolům prokazujícím předání vstupenek na akci městu Mikulov. Správce daně neprokázal existenci jakýchkoli skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost stěžovatelových účetních záznamů.

[11] Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Ohledně námitky opakovaného vyměření daně poukázal na § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), který stanoví, že ukončený a pravomocný výsledek vyměřovacího řízení

není překážkou doměření daně, děje-li se doměření na základě daňové kontroly. K použitelné sazbě daně na posuzované plnění uvedl, že stěžovatel kulturní akci uspořádal, nevybíral na ni ale vstupné od jednotlivých návštěvníků. Nic na tom nemění ani nesporný fakt, že vlastnil vstupenky, které předal městu Mikulov. Výběr vstupného ale nerealizoval, a neposkytl tím pádem službu podléhající snížené sazbě daně.

[13] K namítané nedostatečnosti zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že provedení navrhovaných důkazů by bylo nadbytečné. Mezi účastníky není sporné to, že stěžovatel městu předal listinné vstupenky, které byly dále prodávány. Sporná není účetní evidence stěžovatele, ale právní posouzení toho, jaká sazba daně se na poskytované služby vztahuje.

[14] Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[15] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[16] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení z těchto důvodů a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[17] K námitce, že dodatečným platebním výměrem bylo nezákonně rozhodnuto o věci již jednou pravomocně rozhodnuté, lze uvést, že dle § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), platí, že *„zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předeptá.“* Dále se v tomto ustanovení uvádí, že *“právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejímu dodatečnému stanovení na překážku“*. Obdobnou úpravu obsahuje i daňový řád. Z jeho ustanovení § 143 odst. 1 vyplývá, že *„daň lze doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení*

pokračování

daně není jejím doměřením na překážku”. Odstavec 3 téhož ustanovení zase stanoví, že „*k doměřením z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly*[...]“.

[18] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 29. 6. 2009 a následně na základě dodatečného daňového přiznání dne 15. 9. 2009 správce daně vyměřil stěžovateli postupem dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků daňovou povinnost za zdaňovací období květen 2009 v souladu s údaji deklarovanými v přiznání k dani z přidané hodnoty. Dne 13. 7. 2010 správce daně u stěžovatele zahájil daňovou kontrolu (mimo jiné) daně z přidané hodnoty i za právě posuzované zdaňovací období. Daňová kontrola byla zahájena ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, v jejím průběhu však dnem 1. 1. 2011 vstoupil v účinnost daňový řád. Jelikož dle § 264 odst. 1 daňového řádu se daňová řízení zahájená za účinnosti předešlé právní úpravy dokončí dle daňového řádu, daňová kontrola byla dokončena již dle této právní úpravy. Na základě výsledků kontroly správce daně stěžovateli dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 6. 2011 doměřil za posuzované období u konkrétních plnění poskytovaných městu Mikulov daň z přidané hodnoty, a to ve výši rozdílu mezi základní a stěžovatelem původně uplatňovanou sníženou sazbou daně. Zároveň s tím mu uložil povinnost uhradit penále.

[19] Postup správce daně na základě citované právní úpravy nelze hodnotit jako nezákonný. Správce daně při daňové kontrole zjistil, že stěžovatel u určitých plnění nesprávně uplatňoval daň ve snížené sazbě, ačkoliv jím fakturovaná plnění podléhala základní sazbě daně. Oba aplikovatelné procesní předpisy možnost dodatečného vyměření daně dovolují, a to ve výši zjištěného rozdílu oproti dříve vyměřené dani. Daňový řád využití této možnosti z moci úřední váže na podmínku, že k doměřením dojde na základě výsledků daňové kontroly. Tato podmínka v posuzovaném případě byla splněna. Správce daně se tedy nezákonného postupu nedopustil, což krajský soud správně aproboval.

[20] Stěžovatel dále namítá, že sporné služby podléhají snížené sazbě daně, neboť fakticky šlo o služby spočívající v oprávnění vstupu na kulturní akce.

[21] Dle § 47 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty se u služeb uvedených v příloze č. 2 uplatňuje snížená sazba daně. V této příloze je stanoveno, že snížené sazby daně podléhají mj. i vstupné na koncerty, filmová a divadelní představení, ohňostroje, výstavy, vyhlídkové věže, do zábavných parků, cirkusů, muzeí, zoologických a botanických zahrad, historických objektů a na podobné kulturní události. Dále se v této příloze stanoví, že pro uplatnění snížené sazby daně se používá Standardní klasifikace produkce (SKP) platná k 1. 1. 2003.

[22] Uvedené ustanovení § 47 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty transponuje čl. 98 odst. 2 směrnice 2006/112. Tento článek stanoví, že snížené sazby daně mohou být uplatňovány pouze u těch kategorií poskytnutých služeb, které jsou uvedeny v příloze III. směrnice. Z bodu 7 této přílohy vyplývá, že předmětem snížené sazby daně může být oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy a na podobné kulturní události nebo do podobných kulturních zařízení.

[23] Mezi stranami je nesporné, že mezi stěžovatelem jako dodavatelem a městem Mikulov jako objednatelům byla dne 1. 1. 2009 uzavřena smlouva o zajišťování kulturních akcí. Předmětem smlouvy je závazek dodavatele zajistit pro odběratele programově, organizačně a finančně kulturní a společenské akce, vykonávat další veškeré potřebné činnosti s tímto související podle jeho požadavků. Dále bylo mezi stranami ujednáno, že poskytovatel služby provede objednateli vyúčtování ve sjednané a stanovené ceně (ve výši nákladů), a to vždy po skončení jednotlivé akce. Účastníci řízení rovněž nepochybují, že stěžovatel předal městu Mikulov vstupenky na zabezpečené akce a nevykonával přímý prodej vstupenek návštěvníkům akcí.

[24] Za stěžejní pro posouzení věci považuje soud to, že obsahem poskytovaných služeb bylo zajištění programu akce, výběr hudebních a kulturních produkcí, zábav a zařízení, propagace, návrhy a realizace výzdoby, veřejný pořádek a čistota, poradatelská služba a další související služby. Stěžovatel fakturoval vždy za realizaci celé akce (např. faktura č. 290100146, DUZP 25. 5. 2009, realizace akce „Týden židovské kultury“). Přílohou faktur byl soubor různých služeb, u kterých stěžovatel uplatňoval základní i sníženou sazbu.

[25] Sporná zdanitelná plnění proto nejsou službou spočívající v poskytnutí práva objednateli ke vstupu na kulturní akce, ani přímým prodejem vstupenek na kulturní akce, ani pouhým obstaráním vstupenek na tyto akce; ostatně pořadatelem těchto akcí bylo město Mikulov. Předmětem služeb, poskytovaných stěžovatelem za úplatu městu Mikulov, bylo celkové organizační zabezpečení ve smlouvách uvedených akcí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že součástí objednané služby, tj. organizačního zabezpečení akcí, bylo i zajištění tisku vstupenek a jejich následné předání městu k distribuci.

[26] Správní orgány nepochybily ani v tom, že neprovedly stěžovatelem navrhovaný důkaz výsledkem svědka, který měl prokázat právě faktické předání vstupenek městu Mikulov. Tato skutečnost jednak nebyla sporná a zejména sama o sobě není pro posuzování právní otázky, jaká sazba daně se na službu sjednanou mezi stěžovatelem a městem Mikulov vztahuje, určující. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně.

[27] Namítané porušení legitimního očekávání a nepředvídatelné změny správní praxe stěžovatel v žalobě neuplatnil. Za uplatnění této námitky nelze považovat vyjádření stěžovatele uvedené na vysvětlenou při jednání před krajským soudem, že předchozí přijetí daňového přiznání správcem daně považoval za normu. Další argumentace ohledně změny praxe správního orgánu a jejího zasažení do práv stěžovatele v žalobě chybí. Stěžovatel tedy námitku porušení legitimního očekávání před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl. Tato kasační námitka není ani rozhojněním včas uplatněné žalobní námitky týkající se neoprávněného dvojího zdanění, resp. nemožnosti doměřit daň. Jedná se o zcela samostatné námitky, které spolu žádným způsobem nesouvisí. Namítá-li stěžovatel porušení legitimního očekávání až v kasační stížnosti, je taková námitka ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[28] Stejným pohledem je nutné posuzovat i námitku stěžovatele, že převážná část plnění fakturovaného městu Mikulov spočívala v tzv. „přefakturaci“ služeb odebraných od

pokračování

příslušných dodavatelů. S ohledem na to, že tato námitka nebyla vznesena v řízení před krajským soudem, nemohl se jejím posouzením dle § 104 odst. 4 s. ř. s. zdejší soud zabývat.

[29] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť tuto kasační stížnost projednal bezodkladně.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem neshledal Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatele byla proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[31] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (275/2014 Sb.).

[33] K návrhu žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle již cit. nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ A *contrario* z citovaného nálezů Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 4 As 220/2014-20).

[34] Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006-87, č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy

v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, kdy zastoupen není.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu